

ת"פ 6326/12/15 - מדינת ישראל, שלוחת תביעות אילת נגד ר ש,

בית משפט השלום באילת

19 אפריל 2017

ת"פ 6326-12-15 מדינת ישראל נ' ש

בפני כב' השופט יוסי טופף

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עידן שחר, עו"ד זוהר אזרואל
שלוחת תביעות אילת

נגד

הנאשם:

ר ש,

על ידי ב"כ עו"ד אסי לוי

פסק דין ללא הרשעה

האישום

1. הנאשם הודה במסגרת הסדר דיוני בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה ממשית כלפי בת זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. על פי כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי הנאשם וגב' גרסיאלה שוך (להלן: "המתלוננת") היו בני זוג בהליכי פרידה, ולהם שני ילדים משותפים. ביום 6.8.2015, בדירת בני הזוג, לאחר שובה של המתלוננת מחו"ל, פרץ ביניהם ויכוח, נוכח סידור ועיצוב הדירה מחדש על ידי הנאשם ללא הסכמת המתלוננת. במהלך הוויכוח, הנאשם דחף את המתלוננת והפילה ארצה, ובדרך זו נגרמה למתלוננת חבלה בדמות סימן כחול בירך.

3. על יסוד הודאת הנאשם והסכמת הצדדים, נקבע כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום המתוקן, והוא הופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר בשאלות ההרשעה והענישה.

תסקירי שירות המבחן

4. ביום 22.8.2016 התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, במסגרתו נסקרו קורות חייו ומשפחתו, אך בשל צנעת הפרט אמנע מלפרט מעבר לנדרש. נמסר כי הנאשם בן 37, עלה ארצה מארגנטינה, ללא עבר פלילי, גרוש מהמתלוננת מזה שלושה חודשים, אב לשני ילדים בני 11 ו-16. הנאשם מועסק כאחראי תפעול מערך האבטחה בקניון באילת, ומזה כ-11 שנים עובד בתפקידים שונים בקניון. הנאשם הציג לשירות המבחן מכתב מהנהלת הקניון, לפיו הוא עובד רציני ומוערך, האחראי על כל תפעול מערך האבטחה, ולכן ישנה חשיבות רבה לנשיאת נשק אישי במסגרת תפקידו. הנאשם תאר התדרדרות במערכת היחסים עם המתלוננת במשך השנים עד לפרידתם לפני שלוש שנים, ולפני כשלושה חודשים הם התגרשו. הנאשם הודה בביצוע העבירה באופן חלקי, טען שהזיז את המתלוננת ממקומה בעקבות ויכוח, במהלכו ביקשה להזיז שולחן ממקומו בניגוד לדעתו. הנאשם הכחיש שדחף את המתלוננת או התכוון לגרום לנפילתה. הנאשם הביע כעס על עדותה של המתלוננת במשטרה ומסר כי הגזימה בתיאורה את התנהגותו. הנאשם הכחיש התנהגות אלימה כלפי המתלוננת בעבר, ומסר כי במצבי קונפליקט הם נהגו לצעוק זה על זו במילים פוגעניות, אך טען כי מעולם לא איים או נקט באלימות פיזית כלפיה. מנגד, המתלוננת תיארה יחסים מורכבים ביניהם במשך השנים, במהלכן נקט כלפיה באלימות מילולית ופיזית באופן קבוע ותדיר. המתלוננת טענה שלא התלוננה בעבר, בשל היותה חסרת מערכות תמיכה בארץ, ובשל חששה שלאור מעמדו של הנאשם וקשריו במשטרה לא יאמינו לה. המתלוננת מסרה כי לאחר ביצוע העבירה הושלמה פרידתם ומאז אין ביניהם קשר, אלא סביב גידול הילדים. המתלוננת לא הביעה חשש מפני הנאשם כיום. נוכח הפער בעמדות בני הזוג לגבי קיומה של אלימות, התקשה שירות המבחן להעריך את מידת הסיכון בעניינו של הנאשם, אך העריך כי לאחר הגירושין ובהעדר קונפליקטים וכעסים נראים לעין, הסיכון להתנהגות אלימה נוספת מצד הנאשם הינו נמוך. הנאשם לא הביע רצון לערוך תהליך בדיקה פנימי אודות התנהגותו במצבי לחץ וכעס מול המתלוננת. הנאשם טשטש חלקיו התוקפניים ועל כן לא נמצא מתאים למסגרת טיפולית. עם זאת, התקבל הרושם כי לנאשם שאיפות ותפיסות נורמטיביות, ורצון להתקדמות מקצועית ותעסוקתית. נוכח לקיחת האחריות החלקית מצד הנאשם לא בא שירות המבחן בהמלצה על סיום ההליך ללא הרשעה, והמליץ להטיל עליו ענישה בדרך של מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.

5. ביום 15.12.2016 התקבל תסקיר משלים לשאלת הרשעתו של הנאשם, ממנו עלה כי הנאשם הביע חשש מכך שהרשעתו בדין תפגע בהמשך העסקתו. הנאשם טען כי אם יורשע לא יושב לידי רישיון החזקת הנשק החיוני לעבודתו. הנאשם הציג מכתב ממעסיקו, מנכ"ל הקניון, המתאר את יכולותיו ותפקודו הגבוה בעבודתו. במכתב צוין כי הנאשם קודם לאחרונה לתפקיד מנהל תפעול הקניון, תפקיד אשר מחייב בין היתר נשיאת נשק והעדר עבר פלילי. המנהל ציין במכתבו כי במידה ולא יושב לנאשם הרישיון לשאת נשק, ייתכן ולא יוכל להמשיך בתפקידו. הנאשם הודה כי דחף את המתלוננת, אך לדבריו זה לא היה מכוון. הנאשם הכחיש בתוקף קיומה של התנהגות אלימה כלפי המתלוננת במהלך השנים שחיו יחדיו כזוג וגם לאחר פרידתם. שירות המבחן עמד שוב על הפער בגרסאות בני הזוג אודות קיומה של אלימות ביניהם, וחזר על הערכתו כי בשל גירושיהם של בני הזוג והעדר קונפליקטים ביניהם הסיכון להתנהגות אלימה נוספת מצד הנאשם נמוך. שירות המבחן מסר כי התלבט רבות טרם גיבש המלצתו, אך לאחר ששקל את השלכות הרשעת הנאשם בדין, אשר עלולה לפגוע בתעסוקתו, בפרנסתו ופרנסת בני משפחתו, אל מול הכחשת המאפיינים אלימים בהתנהגותו, סבר כי אי הרשעה בדין עלולה לחזק אצל הנאשם את הכחשתו ותפיסתו השגויה לגבי מאפייני התנהגותו, ולכן אין בידו להמליץ על אי הרשעה.

6. קצינת המבחן, הגב' מרסל מור, מסרה בבית המשפט כי שירות המבחן התקשה להמליץ על אי הרשעה במקרה בו נאשם אינו מכיר בהתנהגותו הבעייתית. לדבריה במקרה דנן קיים פער גדול בין דברי המתלוננת והנאשם, ולכן אין באפשרותם לבוא בהמלצה לאי הרשעה. נמסר כי לא ניתן לשלב את הנאשם בתוכנית טיפולית, כאשר הוא אינו מכיר בבעייתיות שהתנהגותו. נמסר כי אי הרשעה תחזק אצל הנאשם את ההכחשה, חרף הצורך להעביר מסר לכך שקיימת בעיה בהתנהגותו. לאור זאת, נשמעה המלצת שירות המבחן למאסר על תנאי. נמסר כי הנאשם נמצא מתאים לבצע שירות לתועלת הציבור.

טיעוני וראיות הצדדים לעונש

7. ב"כ המאשימה, עו"ד זוהר אזרואל, עתרה להרשעת הנאשם ולקביעת מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה לבין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות. בנסיבות דנא, עתרה התובעת להטלת עונש ברף התחתון של המתחם הנטען, בדרך של מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת. ב"כ המאשימה הפנתה לתסקירי שירות המבחן וסברה כי חרף העדר עבר פלילי וסיכוי לפגיעה בפרנסתו של הנאשם, לא ניתן להימנע מהרשעת הנאשם בדין, היות והוא לא לקח אחריות מלאה על ביצוע העבירה והכחיש התנהגות אלימה כלפי המתלוננת בעבר. התובעת טענה כי הנאשם פגע בערך המוגן של שלמות הגוף ושלמות התא המשפחתי באופן ממשי, אם כי לא ברף גבוה. במסגרת השיקולים לחומרה ציינה התובעת את נסיבות ביצוע העבירה והעדר המלצה טיפולית מטעם שירותי המבחן. במסגרת השיקולים לקולא ציינה התובעת כי לנאשם אין עבר פלילי וכי הוא נטל אחריות, גם אם חלקית, על ביצוע העבירה.

8. ב"כ הנאשם, עו"ד אסף לוי, עתר לאי הרשעתו של הנאשם. נטען כי הנאשם עומד במבחנים שנקבעו בפסיקה לאי הרשעה, שכן די להצביע על פגיעה קונקרטית בפרנסתו של הנאשם כדי להימנע מהרשעתו. הסנגור טען כי הרשעת הנאשם תגרום לפגיעה קונקרטית בתעסוקתו הנוכחית ולאפשרות תעסוקה עתידית בתחום האבטחה. נטען כי הרשעת הנאשם, תפגע במשפחתו, וכי מתסקיר שירות המבחן עולה שהנאשם מקיים קשר חם ואוהב עם ילדיו, דואג לפרנסתם ויחסיו עם המתלוננת מתמקדים כיום בהורות משותפת טובה. הסנגור סבר כי ההרשעה בדין, בנסיבות המפורטות, תגרום לנאשם לנזק בלתי מבוטל בעוד האירוע נשוא כתב האישום היה חד פעמי, והנאשם לקח עליו אחריות מלאה. הסנגור טען כי מסקנת שירות המבחן לגבי אי נטילת אחריות מלאה מצד הנאשם על מעשיו נובעת ככל הנראה מאי הבנה, ומכך שהשפה העברית אינה שפת אמו. לטענת הסנגור, הנאשם אמר באופן מפורש שהוא לוקח אחריות על המעשים המתוארים בכתב האישום. לטענת הסנגור אין לזקוף לחובת הנאשם אירועי עבר שלא פורטו בכתב האישום, במיוחד נוכח העדר עבר פלילי והעדר מב"דים. הסנגור טען כי עבירת האלימות שביצע הנאשם לא הייתה ברף גבוה וחומרתה נמוכה. בנסיבות אלה ביקש הסנגור להימנע מהרשעת הנאשם ועתר להטיל עליו צו של"צ בהיקף של עד 200 שעות.

במסגרת ראיות ההגנה לעונש, נשמעה עדותו של מעסיקו של הנאשם, מנכ"ל קניון "מול הים", מר ישראל בטיטו (להלן: "בטיטו"), שמסר כי הנאשם החל לעבוד בקניון לפני כ-8 שנים כמאבטח, וכיום משמש מנהל התפעול של הקניון. בטיטו תאר את תפקידו של הנאשם כרגיש וחשוב, וטען כי יחד עם מנהל האחזקה, הוא מהווה "יד ימינו"

ואיש הקשר שלו מול החנויות והסוחרים בקניון. נמסר כי במסגרת תפקידו אמון הנאשם, בין היתר, על ניהול מערך האבטחה של הקניון והוא מצוי בקשר עם משטרת ישראל, מיישם הנחיות שוטפות של המשטרה ומכשיר מאבטחים. בטיטו מסר שהנאשם מהווה דוגמה בהתקדמותו מתפקיד של מאבטח, למנהל ערב ועד לתפקיד מנהל התפעול, וציין לטובה את התנהלותו באירועים מורכבים שהתרחשו בקניון, אשר לולא התערבותו היו עלולים להתדרדר לאלומות. לטענתו, הרשעת הנאשם עלולה לפגוע באופן ישיר בעבודתו ובאפשרות קידומו היות ומנהל התפעול אמור לשמש גם כמנהל הביטחון בקניון, תפקיד הדורש נשיאת נשק. לדבריו, בשל ההליך דנא, פוצל התפקיד והוא נאלץ להעסיק מנהל בטחון אחר עד לבירור עניינו של הנאשם בבית המשפט. בטיטו מסר כי ככל שהנאשם יורשע, הוא יאלץ להחליפו במנהל תפעול אחר, שברשותו תעודת בטחון, ולנאשם יוצע תפקיד אחר בשכר נמוך יותר. בטיטו ציין כי מניסיונו בעבודה מול משטרת ישראל בנושא אבטחה, הרשעת הנאשם תמנע ממנו לעבוד בכל תפקיד בתחום האבטחה.

9. הנאשם הבהיר בדיונים בבית המשפט כי הוא מקבל על עצמו אחריות מאלה למעשיו. הנאשם שב והודה שדחף את המתלוננת והתנצל על מעשיו. לטענתו שירות המבחן הושפע מאירועי עבר. הנאשם ציין שאירוע נשוא כתב האישום התרחש עם שובה של המתלוננת מחו"ל לאחר שנעדרה מהבית במשך שלושה חודשים, ונודע לו כי ניהלה באותה תקופה קשר אינטימי עם חברו שמתגורר מחוץ לארץ. לדבריו, עם שובה של המתלוננת היא חיפשה סיבה לריב עמו. תחילה הביעה מורת רוח שצבע את אחד הקירות בצבע אדום ולא לבן כפי בקשתה ולאחר מכן ביקשה להיזיז שולחן כבד ממקומו, בסיוע בתם. הנאשם מסר שהוא התנגד להזזת השולחן הכבד, ולכן דחף את המתלוננת, כדי שילדתם לא תרים עמה את השולחן הכבד.

דין ומסקנות

10. ככלל, נאשם שהודה במיוחס לו או שאשמתו הוכחה, מורה האינטרס הציבורי כי הוא יורשע ויענש. ההרשעה היא תוצאה מתחייבת ממהות ההליך הפלילי באמצעותה מביעה החברה את סלידתה ממעשה העבירה שביצע הנאשם במגמה להביא להרתעה אישית ולהרתעה כללית. כך תוגשמה מטרות הענישה. בית המשפט משתמש בסמכותו שלא להרשיע נאשם, בנסיבות יוצאות דופן בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרתה של העבירה (ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ"ד(3) 682, 683; ע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.12.2007)).

בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337, נקבע:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטרף שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל."

בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נ"ד(3) 685, נקבע:

"משמתבקש בית-המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בראייה כוללת נשקל מן הצד האחד הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה שעבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה. באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור גובר בדרך-כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות-דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה".

כללים אלה נועדו למקרים יוצאי דופן "בהם אין יחס סביר בין הנזק הנגרם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" (רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.8.1985)).

לצד זאת מורה האינטרס הציבורי כי בית המשפט יבחן במקרים המתאימים אפשרות לסיים הליך משפטי ללא חותם פלילי. כך קבע כב' השופט ג'ובראן בע"פ 5291/12 מוחמד אבו האני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 12.11.2012):

"אכן, אסור לו לאדם לפגוע בערכים המוגנים שזכו להגנה מיוחדת בחסות המשפט הפלילי. אדם החוטא לערכים אלה, מצופה לשלם את חובו לחברה ולשאת בעונש שקבעה החברה בגין מעשיו. יחד עם זאת, איננו חיים בחברה נקמנית שכל חפצה הוא להעניש את חברה אשר סטו מדרך הישר אך לשם הענישה. אנו חיים בחברה שפועלת לקדם את ביטחונם האישי של חברה, בין היתר, באמצעות המשפט הפלילי תוך שימוש במנגנון הענישה ככלי להרתעה אינדיבידואלית וקולקטיבית, ולצד זאת אנו פועלים לשיקום החוטאים כדי לשלבם בחזרה בחיי החברה כחברים תורמים שמסייעים לקידומה".

11. לצורך ההכרעה בשאלת ביטול ההרשעה יש לשקול את עברו של הנאשם, חומרת העבירה, נסיבות ביצועה, מידת הפגיעה שהסבה העבירה לאחרים, הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות, דפוס התנהגותו של הנאשם ויחסו לעבירה - נטילת אחריות, הבעת חרטה, משמעות ההרשעה על דימוי העצמי של הנאשם והשפעתה על תחומי פעילותו.

נוסף על כך, נלקחת בחשבון שאלת שיקום הנאשם במסגרת שיקולי הענישה ואינטרס שיקומו, אשר יכול לא אחת להטות את הכף מול האינטרס הציבורי (ע"פ 9090/00 **בועז שניידרמן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.2.2001)).

12. לאור זאת ולאחר שבחנתי את כלל הנסיבות, לרבות העבירה, חומרתה, נסיבות ביצועה ונסיבותיו האישיות של הנאשם, מצאתי כי מקרה זה נופל בגדר החריגים המצדיקים הימנעות מהרשעה. אבאר מסקנתי.

12.1 **סוג העבירה חומרתה ונסיבות ביצועה** - הנאשם הודה בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, לצדה נקבע עונש מרבי של 6 שנות מאסר. אין להקל בכל הפגנת אלימות ובפרט כזו המופנית כלפי קרוב משפחה כל אלימות אחרת, בעיקר במסגרת התא המשפחתי. בביצוע העבירה פגע הנאשם בשלמות גופה של המתלוננת וזכותה לאוטונומיה על גופה, ביטחונה האישי, ובהגנה על התא המשפחתי מפני אלימות. בפסיקה ענפה הוקיעו בתי המשפט הוקיעו את תופעת האלימות במשפחה (ע"פ 6758/07 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 11.10.2007); ת"פ (מח' חי') 5002/06 **מדינת ישראל נ' חיים אביטן** (ניתן ביום 27.3.2006); ע"פ 2037/92 **בן דוד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.6.1992); ע"פ 11917/04 **נורדיצקי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 19.5.2005)). העבירה נשוא כתב האישום בוצעה במהלך ויכוח פעוט בטיבו על מיקום הצבת שולחן, במסגרת עיצוב הבית. הנאשם והמתלוננת היו למעשה פרודים בעת האירוע, אך טרם השלימו גירושיהם, והמתלוננת שבה לדירתם המשותפת לאחר היעדרות בת שלושה חודשים במהלכה שהתה בחו"ל ולטענת התובע קיימה שם קשר זוגי עם גבר אחר. בבחינת חומרת העבירה ומבלי להקל ראש, מצאתי כי במקרה דנא האלימות שהפגין הנאשם כלפי המתלוננת הינה ברף נמוך. הנאשם ביקש למנוע מהמתלוננת להזיז שולחן כבד ממקומו, בסיועו בתם, ובלהט הוויכוח דחף אותה והיא נפלה. נסיבות ביצוע העבירה, כפי המפורט בכתב האישום וכעולה מתיאורו של הנאשם בבית המשפט, אינן מצביעות על תכנון מוקדם, ודומה כי הנאשם פעל באופן אינסטינקטיבי וספונטני על רקע להט הוויכוח ועל מנת למנוע את הזזת השולחן. כתוצאה מכך, המתלוננת נפלה ונגרם לה סימן כחול בירך.

12.2 **סבירות היחס בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מהרשעתו** - במקרה דנא, דומה כי אין יחס סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מהרשעתו. כאמור, חומרת העבירה דנא הינה ברף נמוך. לצד זאת, התרשמתי מדברי הנאשם ומעדות מעסיקו כי רישיון נשיאת הנשק דרוש לו במסגרת עבודתו ובלעדיו לא יוכל להמשיך למלא תפקידו כמנהל התפעול של הקניון, האחראי בין היתר על מערך האבטחה במקום. מנהלו של הנאשם ציין כי לו יורשע הנאשם יאלץ להעבירו מתפקידו לתפקיד אחר בשכר נמוך וסביר כי תישלל ממנו האפשרות להמשיך ולעסוק בכל תפקיד אבטחה אחר, בעוד זו הכשרתו ועיקר עיסוקו בעשור האחרון. בדרך זו תפגע יכולתו של הנאשם להתפרנס ולפרנס את משפחתו.

12.3 **בחינת פגיעת ההרשעה בעתידו התעסוקתי של הנאשם** - הנאשם מועסק בתפקיד מנהל תפעול בקניון, האחראי בין היתר על מערך האבטחה במקום, הכשרת מאבטחים ויישום הנחיות

המשטרה, ומחויב מתוקף תפקידו לשאת נשק. מעסיקו של הנאשם, העיד בפניי כי הרשעת הנאשם בדין עלולה לפגוע באופן ישיר ומידי בעבודתו ובאפשרויות קידומו. בטיטו ציין כי לו יורשע הנאשם הוא יאלץ להחליפו ולמצוא עבור הנאשם תפקיד אחר בקניון בשכר נמוך יותר, והוסיף כי הרשעת הנאשם תמנע ממנו לעבוד גם בכל תפקיד אחר בתחום האבטחה. בנסיבות אלה אין חולק כי ככל שיוורשע הנאשם בדין יפגע עתידו התעסוקתי באופן קונקרטי ומוחשי.

12.4 נסיבותיו האישיות של הנאשם - הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה במיוחס לו בכתב האישום, והביע חרטה וצער על מעשיו. לאחר האירוע השלימו הנאשם והמתלוננת את הליך הגירושין וכיום אינם מצויים בקשר, למעט בנוגע לגידול ילדיהם המשותפים. שירות המבחן ציין כי הנאשם מפרנס את משפחתו. הנאשם שלל התנהגות אלימה קודמת מצדו כלפי המתלוננת, בעוד המתלוננת תארה בפני שירות המבחן אלימות מילולית, פיסית ופסיכולוגית שהפגין כלפיה. לא נמצאה התאמה לשלב את הנאשם במסגרת שיקומית. יובהר כי לא מצאתי לתן משקל לטענות בקשר להפגנת אלימות קודמת שלא הוכחה והנאשם לא הועמד לדין בגינה.

12.5 השפעת ההרשעה על דימויו העצמי של הנאשם - נמסר כי הנאשם שירת ביחידה קרבית בצה"ל, על אף עלייתו ארצה בגיל מאוחר יחסית, ומאז שחרורו עסק בתפקידי אבטחה ובטחון. הנאשם מוערך בעבודתו ומוכר כאדם אחראי, אדיב ונוח. הנאשם תורם לפרנסת בני משפחתו ובתסקיר שירות המבחן אף צוינה התלות הכלכלית של בני המשפחה בפרנסת הנאשם. מדבריו בבית המשפט התרשמתי כי הנאשם לקח אחריות על ביצוע העבירה.

12.6 שיקום הנאשם - שירות המבחן התרשם כי הנאשם קיבל אחריות על המעשה רק באופן חלקי, באשר הודה כי דחף את המתלוננת, אך טען שהדבר נעשה שלא במכוון. שירות המבחן זקף לחובת הנאשם את הכחשתו הגורפת בדבר קיומה של התנהגות אלימה קודמת. שירות המבחן סבר שהנאשם לא הכיר בבעיה שבהתנהגותו ולפיכך לא ניתן לשלבו בתוכנית טיפולית. בבית המשפט טען הנאשם כי דבריו בפני שירות המבחן הובנו לא נכונה בשל קשיי שפה, ושב והודה במעשיו וקיבל אחריות על המיוחס לו. הנאשם הכחיש אירועים אלימים בעבר בינו לבין המתלוננת. התרשמתי שהנאשם לקח אחריות על האירוע המתואר בכתב האישום, הבין את חומרת מעשיו ומקיים כיום קשרי הורות תקינים עם ילדיו והמתלוננת. קצינת המבחן אישרה שהנאשם נמצא מתאים לביצוע של"צ.

12.7 בחינת הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות - התרשמתי כי לא תהא בביטול הרשעת הנאשם כדי הקלת ראש מצדו ביחס לחומרת מעשיו וכי היה בהליך המשפטי כדי להמחיש עבורו חומרה זו, ואף להרתיעו מלחזור ולבצע עבירות נוספות בעתיד. הנאשם והמתלוננת התגרשו ואינם מצויים בקשר שוטף, למעט בכל הנוגע לניהול יחסי הורות טובים. הבאתי בכלל חשבון את פרק הזמן שחלף מביצוע העבירה ועד היום, אשר במהלכו אין אינדיקציה לעבירות נוספות מצד הנאשם.

13. נתתי דעתי לאמור בתסקירי שירות המבחן ולהמלצותיו. ברם, כפי שנפסק, לא אחת, תסקיר שירות המבחן

הינו אך בגדר אחד השיקולים (אם כי שיקול מכובד), שעל בית המשפט לשיקול בקבעו את עונשו של עבריין שהורשע בדיון. לבית המשפט, ולו בלבד, שיקול הדעת והסמכות לקבוע הרשעת הנאשם ולגזור את דינו בהתאם. שכן, בעוד שירות המבחן אמון על אינטרס שיקומו של הנאשם בלבד, לבית המשפט עומדת התמונה הכוללת של אינטרס הנאשם, הקרבן והציבור, ואמון הוא על כולם (ראו: ע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה (4) 313 (1981); ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד (3) 685 (2000); ע"פ 4833/07 **אבו פנה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.9.2007)).

הנה כי כן, לא נעלמה מעיני התרשמות שירות המבחן כי הנאשם אינו מכיר בבעיה במאפייני התנהגותו, התרשמות שבגינה נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה לאי הרשעת הנאשם. עם זאת, צוין כי לאחר גירושי הנאשם והמתלוננת והעדר כעסים או קונפליקטים הנראים לעין, הסיכון להתנהגות אלימה נוספת מצד הנאשם הנו נמוך והמתלוננת אף מסרה שהיא אינה חוששת מהנאשם.

התרשמתי כאמור כי הנאשם נטל אחריות למעשיו והביע צער וחרטה על תוצאותיהם.

14. הנאשם נעדר עבר פלילי. לא הוצגו ראיות לקיומן של עבירות נוספות. בנסיבות אלה אין ביכולתי לקבוע כי יש בעברו של הנאשם רכיבים המגבירים את הסבירות להישנות התנהגות אלימה.

15. מכל המקובץ ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, לעמדת שירות המבחן והתרשמתי ממכלול נסיבותי האישיות של הנאשם, מצאתי כי בנסיבות העניין אין יחס בלתי סביר בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי לבין עצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מההרשעה, על כן החלטתי להימנע מהרשעת הנאשם.

16. בנסיבות אלה, שוכנעתי כי ראוי להעדיף בעניינו של הנאשם ענישה צופה פני שיקומו ולהשיג את מטרות הענישה באמצעות השתתפות רכיבי גמול לחברה בדרך של ביצוע עבודה לתועלת הציבור ולמתלוננת בדרך של פיצוי כספי, לצד ענישה הרתעתית צופה פני עתיד בדרך של התחייבות להימנע מלבצע על עבירת אלימות במשך שנה.

17. אשר על כן, על יסוד הודאת הנאשם, אני קובע כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן, כמפורט לעיל, אך אמנע מהרשעתו מהנימוקים המפורטים.

18. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, הנני מטיל על הנאשם כדלקמן:

של"צ - הנאשם יבצע 200 שעות שירות לתועלת הציבור, בהתאם לתוכנית שתגובש על ידי שירות המבחן ובפיקוחו. שירות המבחן יגיש תכנית מתאימה לאישור בית המשפט בתוך 14 יום.

הובהר לנאשם כי הפרת צו השל"צ עשויה לגרום להפקעתו, חידוש המשפט, הרשעתו בדין וגזירת עונשו מחדש.

פיצוי למתלוננת בסכום של 3,000 ₪ אשר ישולם על דרך הפקדתו במזכירות בית משפט בתוך 90 ימים מהיום. המזכירות תעביר את סכום הפיצוי לידי המתלוננת, לפי כתובת עדכנית שתמסור המאשימה בתוך 30 יום.

התחייבות - הנאשם יחתום על התחייבות בסכום של 10,000 ₪ להימנע במשך שנה מהיום מביצוע כל עבירת אלימות.

19. ניתן בזאת צו להשמדה/חילוט/השבה של המוצגים לפי שיקול דעת המאשימה.

העתק פסק הדין יישלח לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ג ניסן תשע"ז, 19 אפריל 2017, במעמד הצדדים.